

rige Ministerium var afgaaet, det var først dengang, at det blev Gjenstand for en ikke saa aldeles venstabelig Behandling (Ratter), og, selv om ved denne Behandling naturligtvis ogsaa nogle Medlemmer af det nuværende høit- agtede Ministerium kunne være berørte paa en ubehagelig Maade, saa ligger dette jo ganske naturligt i deres dobbelte Stilling som Medlemmer ogsaa af det nuværende Cabinet. Jeg troer altsaa, at der er deels nogle forbigaaende og deels nogle blivende Grunde med Hensyn til Pressens nuværende Tilstand. Jeg antager, at Forholdene nu i det Hele ere saaledes, at vi bør modtage og holde paa den særdeles milde og humane Lov, som Regjeringen nu har forelagt os (Hei! Hei!). Jeg gjen- tager det, der er Grund til ikke at forkaste den særdeles milde, frifindede og liberale Lov, som Regjeringen har forelagt os. (Hør! Hør! Ja! Ja!) Jeg troer, mine Herrer! at der er Anledning til at tage imod Loven, naar vi lægge Mærke til, hvad det er for Lovbestemmelser, vi for Tiden have med Hensyn til Pressen, og hvilke der kunne leve op paany, om vi forkastede nuværende Udcast; lader os nemlig, naar, vi un forkaste denne Lov, og lader os overhovedet altid, naar vi forkaste en Lov, spørge: Hvad saa? (Ja! Ja!). Jeg troer, at det er meget godt og hensigtsmæssigt, hver Gang man vil gaae hen og forkaste en Lov, da at spørge, hvorledes vil det saa see ud, thi det, som vi antage for bedre end det forkastede Lovudcast, det bliver jo derfor ikke gjældende; thi, naar vi ikke kunne enes med de andre Statsmagter om noget Andet, saa lever jo den tidligere Tingenes Tilstand op paany. Lader os derfor, inden vi forkaste denne Lov, spørge: Hvad saa? Jeg maa da erindre om, at den lille, meget gennemgribende Placat af 24de Marts 1848, den var provisorisk, den maa vedtages paany for at blive ved at leve, altsaa, hvis ikke Statsmagterne blive enige om at vedtage Placaten af 24de Marts 1848 som en blivende Lovbestemmelse, saa forstaaer det sig af sig selv, at den hele gamle Tingenes Tilstand lever op paany. Jeg vil imidlertid ikke nægte, at denne Tingenes Tilstand vil blive noget forandret ved Grundlovsbestemmelserne; men Følgen heraf vil atter være, at der op- staaer en høit uklar og forvirret Tilstand med

Hensyn til Bedømmelsen af, hvad der er for- andret og hvad ikke. Imidlertid, mine Herrer! jeg antager, at, selv om vi forkastede denne Lov, vilde dog alle Statsmagterne være enige i at antage Placaten af 24de Marts 1848, og vi vilde da saaledes faae Forordningen af 27de Septbr. 1799, saaledes som denne er modificeret ved den oftnævnte Placat af 24de Marts 1848 og naturligtvis med de Smaaforandringer, som tidligere ere gjorte i Frd. af 27de September 1799 ved Anordningerne af 30te Marts 1827 og 12te Juni 1816. Den foregaaende ærede Taler har allerede berørt dette, men jeg maa dog tillade mig, navnlig med Hensyn til et eneste Punkt, at gaae noget dybere ind i Sa- gen og sammenligne den Tingenes Tilstand, som vi ville faae, dersom vi skulle holde os til Frd. af 27de Septbr. 1799 og 24de Marts 1848, med den, vi vilde have efter Udcastet. Det Punkt, jeg i saa Henseende især skal dvæle ved, er det vigtigste for enhver Regjering, og hvorefter man egentlig bedst kan bedømme Re- gjeringens Sindelag, nemlig de Lovbestemmel- ser, som angaae Dtringer om selve Regjerin- gen. Herom handler § 8 i nuværende Lov- udcast, der fastsætter, at den, som ved Trykken raader til Opstand mod Kongen eller til vold- ligt Angreb paa Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, eller til med Vold at virke til en For- andring i den ved Rigets Grundlov bestemte Forfatning, skal straffes med Statsfængsel paa 5 eller flere Aar, eller efter Omstændighederne paa Livstid. Sammenligne vi nu denne Be- stemmelse med Frd. af 1799, saa finde vi, at § 1 i denne Forordning for de samme Presse- forseelser bestemmer, „at man bør have sit Liv forbrudt“, men desforuden er der an- dre Bestemmelser i Frdn. af 1799, som jeg for- gæves har søgt om i nuværende Udcast, og hvorved Forordningen har søgt at sikke Re- gjeringen og Monarkiet mod Angreb. Saa- ledes siges der i § 2, at, dersom Nogen i et trykt Skrift „laster, forhaaner eller søger at udbrede Had og Misnøie imod disse Rigets Constitution eller mod Kongens Re- gjering enten i Almindelighed eller i enkelte Handlinger, da straffes han med Landsforviis- ning,“ eller som dette er forandret ved Frdn. 30te Marts 1827 med Forbedringshuus-